

gel paa Betydning, som den enkelte Kjøbstads reent særlige Interesser have, tusinde Gange mere gjøre sig gjældende med Hensyn til det stoffels lille Skanderborg. At dette er en Kjøbstad under meget tarvelige Forhold — for ikke at bruge noget støvende Udtryk — synes mig saaledes snarere at være et Argument imod at lægge Jernbanen hen til denne By, idet der ikke der er noget Virkeligt at gaae efter, ingen Grund til at lægge den derhen, da det dog er umuligt at anlægge en Jernbane blot for at hjælpe paa en enkelt lille Kjøbstad. Spørgsmaalet maa være, hvad Kjøbstaden repræsenterer. Nu er ganske vist den allernærmeste Omegn om Skanderborg ikke daarlig, men When ligger dog lige paa Grændsen af de gode Egne; saasnart man kommer lidt Vesten for den, har Egnen kun lidt at betyde, og det er det østlige Opland omkring When, der maa give den dens Betydning og Berettigelse; men det maa da erindres, at den er meget gunstligere sillet end mange andre Egne, idet der baade til Horsens og Aarhus er indmærkede Bete. Det gjør mig derfor ogsaa ondt — paa de Punkter, jeg hidtil har omtalt, har jeg nemlig været enig med det Forslag, der foreligger, — at den høitærede Minister, som det forekommer mig, noget let har opgivet den Idee, som han selv anseer for den rette. Jeg har nemlig, skjøndt jeg selv i sin Tid foreslog Linien over Julbro, aldrig i fjerneste Maade været i Tvivl om, at det eneste Rigtige vilde være Linien Aarhus-Torriid-Horsens, der navnlig i teknisk Henseende har overmaade gunstige Stigningsforhold og ikke taaler nogen Sammenligning, jeg vil ikke sige med Debstrup, men heller ikke med Stilling eller nogen af de andre Linier, der have været forhandlede, idet den gaaer igjennem et overmaade tæt befolket og frugtbart Terrain; det er bekjendt nok, at den locale Trafik har en ganske overordentlig Betydning, ikke alene for alle de Menneker og Værer, som komme fra den enkelte Egn, men ogsaa for selve Jernbanens Rentabilitet. Torriid-Linien er dernæst den kortere Vej, og vilde koste ikke lidet Mindre at anlægge, og, hvad der betyder endnu mere, den vilde koste ikke lidet Mindre med Hensyn til de daglige, bestan-

dig vedvarende Driftsomkostninger. Jeg troer derfor, at den i enhver Henseende vilde være den rigtige Linie, og mellem de egentlige Sagkyndige, der see paa Sagen selv uden at repræsenterer særlige Interesser, troer jeg heller ikke, at der fra første Dieblik har herstet nogen Tvivl herom. Det Spørgsmaal, der for mig staaer som meget tvivlsomt, er altsaa det, om vi ikke, da det dog har viist sig, at man ved de Overveielser, som Tiden har ført med sig, meér og meér er kommen over til den Anskuelse, som idetmindste jeg fra første Dag af har anseet for at være den eneste rigtige og fornuftige, og som jeg defor med den høitærede Indenrigsminister, og da det derhos vil være sidste Gang, at dette Spørgsmaal kommer til at foreligge for os, nu bør søge at sætte hin Anskuelse igjennem. Dette er imidlertid et Spørgsmaal, der ikke kan besvares blot med Hensyn til det i og for sig Rette. Der maa sees hen baade til, hvad der er størst Udsigt til at sætte igjennem, og til, at Spørgsmaalet nu maa finde sin Afgjørelse; ere Jorदारbejderne først begyndte, og der er anvendt betydelige Summer paa dem, vil det ikke være muligt at komme bort fra den engang valgte Linie. Det vænskelige Spørgsmaal er, hvorledes denne Sag under den givne Situation, og da de Forhold, for hvilke jeg i sin Tid maatte byde mig, nu, som det forekommer mig, ere noget modificerede, rettest skal behandles; jeg skal derfor kun forbeholde mig min Stilling uden endnu at behøve noget Endringsforslag til anden Behandling. Jeg seer overmaade vel det Unsiklige i snarest muligt at faae denne Session bragt til Ende og i ikke at udsætte de i Virkeligheden vundne Resultater for Fare. Hvis dette Spørgsmaal derfor ikke var af en saa stor Betydning, vilde jeg heller ikke have nogen Betænkelighed ved at tilraade Thinget at slutte sig til Forslaget, som det foreligger, men, hvad der gjør Sagen tvivlsom for mig, er just det, at det er sidste Gang, at vi kunne komme til det ene Rette, og at jeg er overbevist om, at det, naar vi ikke komme dertil, ikke vil være længe, inden man vil bebreide baade Regjeringen og Repræsentationen, at de ikke have sørget derfor, medens det endnu var Tid.